

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

"אלה תולדות נח נח" (ו, ט)

נח חי חמישים ושמונה שנה בחיי אברהם אבינו. השנים העיקריות בחייו של נח היו אותן חמישים ושמונה השנים בהן זכה לראות את אברהם אבינו ולחיות בצוותא עמו.

נח זכה להיקרא "צדיק תמים" מכח אותן השנים בהם חי עם אברהם אבינו שנקרא "תמים", שנאמר (יז, א) "התהלך לפני והיה תמים".

זהו שאומר הכתוב: "אלה תולדות נח נח" - עיקר חייו של נח היו אותן נ"ח השנים בהן חי עם אברהם אבינו.

(חתם סופר)

"אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו" (ו, ט)

איתא בקדושת לוי מהרב הקדוש מברדיצ'וב זי"ע, אלה תולדות נח - נח, כל המעשים טובים שעשה נח היו כדי לעשות נחת רוח לשם יתברך.

על ידי מדת התמימות מגיעים לדרגת עשיית המעשים לשם שמים, ואיך מגיעים למדה זו שכל מעשיו יהיו לשם שמים, לעשות נחת רוח להש"ת, על ידי צדיק תמים היה, שמקיים 'תמים תהיה עם ה' אלקיך' (דברים יח יג), וכפירוש רש"י שם - התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, שאם יצרו מעמיד לו חשבונות איך תוכל לעמוד בזה והלא כל כך הרבה פעמים נכשלת, צריך לילך בתמימות ולבטוח בה' ולא לחקור אחר העתידות.

(ברכת אברהם)

"נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" (ו, ט)

יש מרבותינו דורשים אותו לשבח... ויש שדורשים אותו לגנאי (רש"י)

אצל צדיקים איתא (חגיגה טו). זכה צדיק נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן.

זקני הרב הצדיק רבי נחום מטשערנוביל זי"ע שאל,

מדוע יש דורשים על נח לגנאי והלא כתיב 'צדיק תמים'? ואמר שמה שאמרו שנוטל חלקו וחלק חברו, הוא לאו דוקא בגן עדן, אלא גם בעולם הזה, וזה היה אצל נח שהיה מוכיח אותם ולא שמעו לו והיה נוטל חלקו וחלק חברו. זהו הפירוש, צדיק תמים בדורותיו, שהיה נוטל את חלקם, ולכן דרשו את נח הצדיק לגנאי.

(אביר יעקב)

"קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם" (ו, יג)

לא נחתם גזר דינם של דור המבול אלא על הגזל (סנהדרין קח ע"א).

בחור משיבת פוניבו' נכנס לביתו של מרן הסטייפלר זצ"ל לקנות ספר "קהילות יעקב". בטעות

החזיר לו הסטייפלר פחות מידי

עודף. משהבחין בדבר - מיהר ללכת לשיבת פוניבו', טיפס

את המדרגות הרבות, אך כיון שלא ידע מי הבחור, שלח

לקרוא לנכדו, ר' אבא ברמן, מסר לידו את יתרת הכסף,

ואמר לו: "בחור מהישיבה קנה אצלי זה עתה ספר. אני מבקש ממך שתברר מיהו

הבחור ותחזיר לו את הכסף". כעבור שעה קלה שב ר' אבא

לסטייפלר ואמר לו כי בסיעתא דשמיא מצא את

הבחור והשיב לו את העודף, אך ברצונו לשאול שאלה:

"מדוע צריך היה הסבא לטרוח כל כך, ללכת כברת

דרך ולטפס במדרגות, כדי להגיע אלי לשיבה, בה בשעה שאני נמצא אצל הסבא מספר פעמים ביום, ויכול היה

להמתין ולתת לי את הכסף בבואי אליו?"

ענה לו הסטייפלר: "אם המרחק מביתי לשיבת פוניבו' נקרא רחוק - מה תאמר על המרחק שיש לרדת מהשמים עד לכאן? זה הרבה יותר רחוק..."

רבותי! מצמרר! לוויים כספים ושוכחים להחזיר! צריך להיזהר!

(יחי ראובן)

"צהר תעשה לתבה"

(ו, טז)

וברש"י: צהר יש אומרים חלון ויש אומרים אבן טובה.

"שִׁפְהָ אָחַת וּדְבָרִים אֲחֵדִים" (יא, א)

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף מְאוֹסְטְרָהָא: הַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַק' הַכְרִיזוּ כִּי הוּא "אוֹמֵר אֲמַת".

נְכַדוּ, רַבִּי בְרוּךְ מִפְּנֵי יוֹבֹב אָמַר: "אֲנִי אֲנִי אוֹמֵר שְׁקֵר".

וְאֲנִי אוֹמֵר - אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף - "אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאֲנִי אוֹמֵר שְׁקָרִים, אָבָל אֲנִי לִפְחוֹת יוֹדֵעַ זֹאת".

בְּנֵי שֶׁל ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף, ר' אַבְרָהָם, הוֹסִיף כֵּן: "וְאֲנִי מִבְּקֵשׁ, שְׁלִפְחוֹת אֲדַע שֶׁהַשְּׁקֵר רוֹדֵף אוֹתִי,

כְּשֵׁם שֶׁנֶּאֱמַר בְּפֶסוּק: 'שְׁקֵר רָדְפוּנִי עֲזָרְנִי' (תְּהִלִּים קיט, פו) - עֲזַר לִי לְדַעַת כִּי הַשְּׁקֵר הוּא 'רוֹדֵף',

וְהוּא רוֹדֵף אוֹתִי!"

(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

שהמלאך ציוה את לוט "אל תביט אחרריך", מכיוון שלוט לא ניצל בזכות עצמו (אלא בזכות של אברהם אבינו ע"ה) אינו רשאי לראות במפלת אחרים, ולפ"ז לאלו שדורשים לגנאי, נאסר עליו לראות במפלתן של אנשי דורו, שהרי אינו ניצל בזכות עצמו, וא"כ לא היה רשאי לעשות חלון בתיבה שלא לראות דרכו במפלתן, ולשיטתם הוצרכו לפרש שהיה אבן טובה שהאירה לו בפנים, אבל לפי אלו שדורשים לשבח וניצל בזכות עצמו, שפיר מפרשים שעשה חלון שהרי רשאי היה לראות במפלתן.

"תחתיים שניים ושלישים תעשה" (ו, טז)

בראשית ימי הנסיעה ברכבת התחלקו הנסיעות לג' מחלקות. מחלקה ראשונה הייתה מחלקה מפוארת עם כיסאות מרופדים, מרחב נאה ושירות אישי לנוסעים. מטבע הדברים היה מחיר הנסיעה במחלקה ראשונה מופקע כטיסה במטוסי זמננו.

במחלקה השנייה היו מושבים סבירים ללא שירות אישי וללא מרחב, כעין האוטובוסים של ימינו. ובמחלקה השלישית - בה היו כרטיסים זולים מאוד - היו ספסלי עץ נוקשים בצדדים ושטח אמצעי שבו היו בערבוביה חיות ותרנגולות, בני אדם וסלי קניות, תיקי נסיעות ומה לא...

באחת הפעמים נסע רב מסוים ברכבת וקנה כרטיס פשוט למחלקה השלישית. הצטנע הרב בפינה ולמד. עבר לידו משכיל אחד שתהה כדי לקנטרו: "רבי, תמהני על צדיק כמוך שנוסע במחלקה שלישית".

השיב הרב: "עלי אין זו תמיהה. שכן ישנן דרגות של צדיקים. צדיקים דרגה א', צדיקים דרגה ב' וצדיקים כמוני - דרגה ג'. לפיכך נוסע אני במחלקה השלישית. אולם תמהני עליך, כיצד חצוף מדרגה ראשונה כמוך נוסע בקרון המחלקה השלישית..."
(במחשבה תחילה)

כתב בפרדס יוסף, יש לפרש שהמחלוקת תלויה במחלוקת שהביא רש"י לעיל: נח איש צדיק תמים היה בדורותיו - יש מרבותינו דורשים אותו לשבח וכו' ויש שדורשים לגנאי, שלפי הדורשים לשבח, הרי ניצל נח בזכות עצמו, ולפי הדורשים לגנאי - ניצל נח בזכות הדורות שעתידיים לצאת ממנו.

כך גם הובא בדרשות מהר"י מינץ, שנח, מצד צדקתו, לא היה ראוי להנצל, אבל מכיון שברחמי ה' ברוך הוא ראה לתת שם ושארית למין האנושי - הוצרך, כביכול, להציל את נח, כי לא היה בדורו צדיק ממנו! 'ויצאה לנו מזה' - 'הבטחה גדולה לגאולתינו העתידה, אף אם לא נהיה ראויים אליה מצד זכויותינו... כי בהיות שישראל הם תכלית הבריאה, כמו שדרשו:

'בראשית ברא - בשביל ישראל שנקראו ראשית', אם כן היה משורת הדין שכאשר יחטאו ישראל ויקצוף הקב"ה עליהם יקצוף על כל בני אדם, כי כולם לא נבראו אלא בשביל ישראל... וכשילקו ישראל בחטאם, היו ראויים האומות להלקאה עמהם, עם כל זה, כשחטאו ישראל וקצף הקב"ה עליהם, היה עליהם הקצף 'במעט' - דהיינו: שדן אותם כיחידים שחטאו, כי הם המעט, ולא בכלל העולם 'ובשעת הגאולה, שימשוך עליהם חסדו, ידון אותם בעולם בכלל, כי אם ח"ו לא ירחם עליהם, תהיה כוונת הבריאה האדם בטלה, ולכן הוכרח כביכול לרחם עליהם ולהושיעם. אף על פי שאינם ראויים להגאל מצד צדקתם, כדי שתתקיים בהם כוונת בריאת האדם, כי הם עיקר העולם ותכליתו. אמנם לאשר זה דבר רחוק אצל השכל, להאמין שירחם על ישראל ויגאל אותם עם היותם חוטאים ובלתי ראויים להגאל, כדי שתתקיים בהם כוונת הבריאה. אמר: "כי מי נח זאת לי", ובזאת הביא ראייה מנח שניצל מהמבול, אף על פי שלא היה ראוי להנצל - כיון שרצה הקב"ה להחיות פליטה למין האנושי... ע"כ דברי מהר"י מינץ.

ממשיך בעל הפרדס יוסף, והנה בהפיכת סדום מצינו

חֲנוּךְ = דְּגִירָה = פְּרֻדוֹקֵס !

לתרנגולת יש משימה לא פשוטה בכלל: לדגור על הביצים עד שיוצצו האפרוחים הקטנים.

מצד אחד, עליה לעטף את הביצה מכל כוון שהוא, לכסות אותה לגמרי כדי שלא תפגס אפלו טפת רוח צוננת ושהם הביצה לא יברח - ומצד שני עליה להזהר שלא לרבוץ על הביצים בצורה חזקה מדי, שלא יסדקו הביצים חלילה, ושלא ינזקו.

התרנגולת קבלה בינה מיוחדת - לדעת לאן בין הרכות הנדרשת ובין הפסוי המלא.

אומר הר"ק רבי שלומק'ה מזויעה: **חֲנוּךְ יְלָדִים הוּא כְּמוֹ מְלֹאכֶת הַדְּגִירָה!**

בחנוך כמו בדגירה נדרש האזון הקריטי: מצד אחד לסגור את הבית הרמטית מכל רוח זרה, לפקח עין על הלך הרוח של הילד ולשמר עליו מכל נזק גשמי ורוחני - ומצד שני לא ללחץ עליו חזק מדי, לא לחסם את האויר לנשימה...

.....

לעי"נ האשה החשובה
מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

"באתי לסגור את העסקה של חמש המליון שבקשת..." מיד נזכרתי בסיפור הנפלא על רבי יהונתן איבשיץ זצ"ל, באותו ויכוח האם טבעם של בעלי החיים ניתן לשנוי: המלך עשה סעודה, והחתול היה המלצר, המגש פרוש על ידיו וכו' וכו', עד שקפץ העכבר לעיני החתול, או אז השליך החתול את הכל מידי, לכד את העכבר, והצטנף בפניו לאכילת הטרף... ומדוע נזכרתי בסיפור זה? מפני מה שאני ראיתי, הוא היפוכו של הסיפור עם ר' יהונתן. כי בעוד שעל חתול מאולף הרואה עכבר ושב להתנהג כחתול שמענו, אך לראות כסף ולשוב להתנהג כבן אדם - זהו חזיון נפלא וחדוש מחודש, הפלא ופלא!

באותו מעמד למדתי לקח נפלא, עד כמה הכסף מסמא את עיני האדם ומהתל בו, וזכה העשיר שהנחיל לנו התבוננות נפלאה!
(דורש טוב' - הגדה של פסח)

"וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה" (ז, כג)

רש"י בפרשת עקב על הפסוק "ואת כל היקום אשר ברגליהם" פירש: זהו ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. ויש לדון, מדוע העניש הקב"ה את אנשי דור המבול בשני עונשים - גם מיתה וגם ממון, הרי אמרו חז"ל דאין אדם מת ומשלם, והתוספות במסכת ע"ז דף ע"א כותב שגם אצל גויים יש את הדין של "קים ליה

בדרבה מיניה" (-) כאשר מגיעים לאדם שני עונשים על מעשה אחד, או על שני מעשים שנעשו בו זמנית, הוא מקבל רק את העונש החמור), ואם כן, כיון שהיו חייבים מיתה, איך יתחייבו גם ממון, שאבד כל היקום שהיה להם. מתוך הרב רחמים ניסים יצחק פלאגי בספרו "חלק יפה" שההלכה היא "שקים ליה בדרבה מיניה", אומרים רק כאשר אדם חייב מיתה בידי אדם אבל במיתה בידי שמים אין את הדין הזה, והואיל והמבול הוא מיתה בידי שמים לכן אבד גם ממונם.

"מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו" (ז, ב)

הרה"ג רבי יענקל'ה גלינסקי זצ"ל שאל את רבי חיים קנייבסקי שליט"א, כיצד כתבה התורה על בעלי החיים הטהורים שהגיעו לתיבת נח: "שבעה שבעה איש ואשתו", וכי אצל בעלי החיים יש מושג של "איש ואשתו"? השיב לו רבי חיים שליט"א: כיון שהם לא קלקלו כאשר השחית כל בשר את דרכו על הארץ - ממילא הם עלו בדרגה והגיעו למדרגת אדם. אם מתנהגים שונה מכולם, אזי מתעלים למעלה מיוחדת. (יחי ראובן)

"מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה" (ז, ח)

הבה ונראה עד כמה גדולה השפעת תאות הממון על האדם: בקרתי אצל עשיר אחד. הגביר, שהיה ידידי, לא התבייש מפני, והתנהג כהרגלו בביתו גם בעודי שוהה בביתו. באותו יום ארע שאחד מבני ביתו סרח לאדונו... ותעל חמתו באפו, ומכיון שכאמור לא היה מתאפק בפני, ראיתי את להבת הכעס במלוא עוזה: פניו אדמו, אגרופיו נקמצו, והנה לפתע נפרש לפני פלא של ממש.

יהודי כלשהו נוקש על הדלת. אותו גביר מתקרב ומציץ מבעד לחור וכשרואה במי המדובר, נושם נשימה עמוקה, פותח בזריזות את הדלת, ובין רגע ארשת פניו התהפכה מן הקצה אל הקצה - "שלום עליכם ר' יענקל'ה!"... הושיט את ידו - בארשת פנים חביבה ובמין נעימות שלא תתואר... סערת הכעס שככה, נעלמה כלא היתה. ואני עומד ותמה, היתכן? האם הגביר פשוט עומד לפני, או שמא אחד מל"ו צדיקים השולט עד כדי כך ביצריו, עבור הקבלת פני יהודי כלשהו. לא ראיתי מחזה כזה מימי!

עודני מהרהר בלבי, ואזני שומעות את הדו שיח הבא, מפי האורח:

.....
ואיך עושים זאת, זו הרי משימה קשה ועדינה כל כך! ויתכן שרק לשכוי נתנה הבינה הזו - ולנו לא...
אלא, הדרך להגיע לאזון הוא רק על ידי תפלה והתבודדות! לבקש מהבורא ית"ש, שייתן בנו את הכח והמח לאזון, ואת הדרך הנכונה לחנוך מבלי לקלקל...
וזהי המשימה! כאשר אתה רואה שמשוהו מתחיל לזנוף, אָחַד מֵהַיְלָדִים מְזַמֵּר זְמִירוֹת זָרוֹת, אָחַד הָאֶפְרוֹחִים פּוֹזֵל הַצֵּדָה, או שאָחַד הַבְּיָצִים מְחַלֵּק לוֹ הַחוּצָה מֵהַחֲמֻמָּה הַבֵּיתִית, מֵהַ תַּעֲשָׂה? האם תִּפְקֹר אֶת הַבְּיָצָה לְקַר וְלִנְכוּר? האם תִּתְנַאֵשׁ וְתֹאמַר - 'אֵין לִי כָּבֵד בּוֹחַ לְשֹׁמֵר עָלָיו'? הָאֵם תִּנְהַג בְּהַפְקָרוֹת, תִּקַּח מִקַּל וְתִשְׁבֵּר אוֹתוֹ עַל גְּבוּ לְאוֹת חֲנוּךְ (וּבְכֶךָ תִּרְסַק אֶת הַבְּיָצָה לְלֹא תִקְנָה)?
.....

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר **משה אליעזר**
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (ט, ב)

הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל סיפר, שאמו הישישה של הגאון רבי אשר צימרמן זצ"ל, שהיה מהפוסקים המפורסמים בניו יורק, ספרה לו מרישומי ביקורו של הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל בביתם.

"בצעירותי" - היא סיפרה - "בעלי היה יוצא לכפרים ולעיירות הסמוכות, לעסוק במכירת סחורות. הוא היה שב אל ביתנו רק לקראת שבת, כשבאמתחתו דמי פדיון הסחורה, וכך היינו מתפרנסים מידי שבוע.

אני הייתי נשארת בבית לבדי עם ילדי הרכים, ולא אחת הייתי נתקפת בפחדים, מחשש שיכנסו אלינו עוברי אורח לא רצויים. משום כך הביאו אל הבית כלב שמירה, שעמד תמיד ליד הדלת השקופה, ואימת שהיה מתקרב אל הבית אדם זר, הוא היה פותח בנביחות רמות, וכך יכולתי להבחין מי ומי המתקרבים אל הבית, והרגשתי בטוחה יותר".

לאחר דברי ההקדמה, המשיכה אמו של רבי אשר צימרמן לספר: "רבי אלחנן וסרמן היה ידיד גדול של בעלי, וכשהיה מגיע לאמריקה כדי לאסוף תרומות לשיבתו בברנוביץ, היה בא לבקר בביתנו. והנה כאשר רק התקרב רבי אלחנן אל הבית, זינק מיד הכלב אל דלת הכניסה, הוא קפץ אל החלק העליון כדרכו, אך הוא נדבק אל דלת הכניסה ונאלם דום, הוא לא חרץ את לשונו ולא

.....
בְּנֵי אֲדָמָה שְׂלֵא, הַתְּנַגְלֵת תְּשִׁיב אֶת הַבִּיצָה לְמִקְוָמָה,
אֲתָה תַעֲטֹף אֶת הַיֶּלֶד מִחֶרֶץ שֶׁאֵת וּבִיטָר
חֵם, תוֹךְ הַקֶּפֶדָה מְרַבָּה לֹא לְחִנֵּק וְלִסְדֵּק חֲלִילָה,
שֶׁאֵז עֲלוּלִים לְהַגִּיעַ לְתוֹצְאָה גְרוּעָה יוֹתֵר.
וְאֵנוּ... אָנוּ נִבְקֵשׁ רַחֲמֵי שָׁמַיִם מְרַבִּים, שֶׁהַנּוֹתֵן
לְשִׁכּוּי בִינָה, יִפְקֹח אֶת עֵינֵינוּ, יִכּוֹן אֶת מַעֲשֵׂינוּ,
וְיִדְרִיכֵנוּ בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר נִלְךָ בָּהּ, כְּדֵי שְׂלֵא נִגִיעַ
לְתוֹצְאוֹת הָרוֹת אֶסוֹן... נִבִּין שֶׁהַכֹּל מֵאֲתוֹ
יִתְפַּרֵּר, וְהוּא הַנֶּתֵן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל, וְלִהְרַבּוֹת
חֵילִים לָהּ וּלְתוֹרָתוֹ.
(נְקֻדוֹת שֶׁל אֹר - סְפִינְקָא)

השמיע אף נביחה אחת. נדהמתי מהמראה הלא שגרתי הזה, התקרבתי אל הדלת כדי לפתוח אותה, אך הכלב נשאר דבוק על הדלת, בלי קול ובלי נוע. "שעה שלמה ישב אצלנו רבי אלחנן, דיבר על הא ועל דא, התעניין בשלומנו ובקורות אותנו, וכל אותה העת הכלב נשאר דבוק ותלוי על חלקו העליון של הדלת, ולא הוציא מפיו אף קול. "רק לאחר שיצא רבי אלחנן מהבית, ננער הכלב מתרדמתו, ירד מהדלת ושב להתנהג כאילו לא ארע דבר"...

"ותבוא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה" (ח, יא)

"אומר אני שזכר היה" (רש"י). שאל הגאון רבי אייזל חריף: מנין לו לרש"י שהייתה זו יונה ממין זכר?

והוא מתרץ: יום שלם עפה היונה ועלה זית מוחזק היטב בפיה הסגור, וכיוון שתשעה קבים של שיחה נטלו הנשים (קידושין מט, ב), מוכרח להיות שיונה זו ממין זכר הייתה, רק כך ייתכן שיום שלם לא פצתה את פיה... (במחשבה תחילה)

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (ט, ב)

בגמרא (שבת קנא:): אומר רב פפא: אריה אינו מתנפל על שני בני אדם. שואלת הגמרא והרי ראינו כבר שהתנפל על שני בני אדם? "דאמר רמי בר אבא: אין חיה שולטת באדם עד שנדמה לו כבהמה, שנאמר 'אדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו'". שואל רבי יעקב לוברבוים מליסא, בעל "נתיבות המשפט": למסקנת הגמרא שהדבר תלוי בשאלה האם האדם נראה כאדם או כבהמה, הרי גם אדם אחד יכול להיראות אדם, ומדוע כתבה הגמרא בהווא אמינא שרק על שניים אינו נופל?

מתרץ ה"נתיבות", שלמסקנת הגמרא בנראה כאדם ולא כבהמה, מונח ההסבר מדוע על שניים אריה אינו מתנפל. שכן שניים האמורים כאן, אינם אלא אדם אחד המורכב משני חלקים: גוף ונשמה.

אם הנשמה שלו חיה וקיימת ויש לה נוכחות ממשית ממש כמו גופו, הרי שהוא מוגדר "אדם" ומוראו על חית הארץ. אך באם חלילה הוא מורכב רק מחלק אחד, לנשמתו אין נוכחות מעשית, הרי שהבהמה רואה בו שווה ערך אליה, "נמשל כבהמות נדמו" ואין לה ממה לירא....

(במחשבה תחילה)